

Het schrijfexperiment

I

Het Schrijfexperiment

I

**Een samenwerking tussen
BICC Peer**

en

**Peerse auteur
Erik Persoons**

ISBN: 9789403743929

Cover: illustratie van Maties Van Briel

© Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

In het BICC word je groot met een boek onder de arm.

We maken je graag warm om te starten en vooral nooit te stoppen met lezen.

Het voorleesparcours

Samen met onze vrijwilligers ontwikkelden we 3 activiteiten, waarbij (voor)lezen op de eerste plaats staat. Op deze manier verrijken we niet enkel de woordenschat, maar ook de leefwereld van de kinderen. Het blijft niet enkel bij luisteren, de doe-activiteit erbij is minstens even belangrijk. Zo tonen we dat je op verschillende manieren met boeken, verhalen en lezen bezig kan zijn.

De allerkleinsten en hun (groot)ouders ontdekken tijdens de *'Boekstartvoorleesmomentjes'* (0-3 jaar) hoe je van in de wieg met boekjes aan de slag gaat. In de gezellige voorleesclub *'Kleine voorleeshelden'* (3-6 jaar) mag iedere held zijn zegje doen. De boeken zijn een aanknopingspunt om te lezen, kijken en vertellen. Nadien volgt een gezellig knutselmoment. Onze *'Jonge Boekspeurders'* (6-9 jaar) zoeken naar boekentips in de bib. Plezier maken met en door boeken is het ultieme doel.

Het schrijfexperiment (10-14 jaar)

Boeken prikkelen ook de bibliotheekmedewerkers fantasie hun fantasie. Stiekem droomden we al langer van een activiteit voor en door jongeren. We gingen niet langer lezen, we zouden gewoon zelf een boek schrijven! Peers auteur Erik Persoons was dan ook de geknipte persoon om deze activiteit mee te begeleiden. Bedankt, Erik, voor je onuitputtelijke energie en inspiratie!

Wat we afgelopen seizoen met onze jongeren bereikt hebben, hadden we nooit durven dromen.

Zeven (!) enthousiaste tieners kwamen maandelijks naar het BICC om een eigen verhaal te schrijven. Erik gaf hen zowel online als persoonlijke feedback, waarmee ze verder aan de slag gingen. Alle verhalen werden uiteindelijk gebundeld in een boek dat vandaag in onze handen ligt:

“Het Schrijfexperiment 1” is een feit!

Als begeleiders van het Schrijfexperiment kunnen Erik en ik alleen maar blinken van trots. Trots op de fantasie en het taalgebruik van deze jongeren, maar vooral ontzettend trots op hun enthousiasme en doorzettingsvermogen. We kunnen niet anders dan dit een vervolg geven!

Lena, Maties, Laura, Eline, Jelle, Dorte en Bent, wat een toppers zijn jullie!

En zeg nu nog maar eens dat ‘de jeugd niet meer leest of zonder fouten kan schrijven’...

Tine Peeters

Verantwoordelijke bibliotheek Peer

In de hoofdrollen:

Laura Cuyvers - 'Cheerleaders' blz. 8

Eline van den Elzen – 'Blad' blz. 52

Lena Hoekx – 'Lost' blz. 98

Maties Van Briel – 'Attentie! Attentie!' blz. 116

Bent Schouteden – 'Iemand een raptor gezien?' ... blz. 136

Dorte Kenis – 'Mijn leven met scoliose' blz. 146

Jelle Schouteden – 'De onverwachte tijdreis' blz. 152

‘Cheerleaders’

Geschreven door Laura Cuyvers

Schets door Erik:

Laura heeft me zeker van mijn sokken geblazen!

Ik verwachtte een leuk verhaaltje over cheerleaders, een feelgood Young Adult en dan ... BAM

Onderhuidse spanning, knetterende dialogen en een thriller van formaat.

Ik kijk al uit naar de volgende bloedstollende nagelbijter van Laura.

Echt knap!!

1.

Verenigd Koninkrijk, Londen

Ken je dat ene populaire meisje? Ja, zij daar, dat is Chloé, 17 jaar en kapitein van het cheerleadingteam.

Deze avond geeft ze een slaapfeestje voor ons, cheerleaders, om het laatste weekend te vieren voordat de school weer begint. Dat is ...

Wacht, voor ik verder vertel, zal ik misschien eerst het cheerleadingteam aan je voorstellen.

Als eerste heb je het roodharige meisje en medekapitein van het team, namelijk ikzelf, Liv Jones. Ik ben nog niet zo heel lang bij het team, maar door mijn wilskracht wist ik het al tot reservekapitein te schoppen. Of het zou kunnen dat de anderen geen aanspraak willen maken op deze titel die eigenlijk niet zo veel voorstelt. Het meisje met de bruine krullen en de getaande huid is Nikita Wilson, maar iedereen noemt haar Niki. De volgende in de rij is Avani Chaiya, zij heeft Aziatische roots en is met haar mooie, zwarte haren die heel stijl over haar schouders vallen de slimste van de groep. Degene met de korte blonde haren is Jenna Taylor. Daarna is het de beurt aan Vicky Nyathi. Haar donkere huid en gevlochten, bruine haren geven duidelijk aan dat haar familie oorspronkelijk ook niet uit Engeland komt. Verder heb je nog Amelie Smith, het meisje met de lichtbruine haren en een frou. Tenslotte de kapitein van ons cheerteam en de reden waarom we hier zijn, Chloé Anderson. Zij is de perfecte blondine met blauwe ogen en het populairste meisje op school. Zij is ook nog niet zo lang de 'leading lady'.

Blijkbaar waren er problemen met de vorige kapitein van het team. Als ik daar over doorvraag, krijg ik echter de wind van voren. Iedereen klapt dicht van zodra ik er over begin. Omdat ik als laatste bij de groep ben gekomen, wil ik het niet riskeren dat de anderen me links laten liggen of uit de groep gooien en daarom zwijg ik er maar over. Ik kom hier trouwens om plezier te maken, en dat is precies wat ik vanavond ga doen. Wie er ook gaat zijn, maar hij is geen lid van ons team, is Noah Evans, Chloé's nieuwe vriendje van de week.

Zaterdag, 23:00

Aangekomen bij haar thuis staan we nog te wachten op Chloé. "Hoe lang heeft die meid nodig om naar beneden te komen?" vraagt Nikita.

"Het is Chloé, Niki."

"Ik zou niets anders hebben verwacht," zegt Vicky.

"Ugh, natuurlijk, maar even serieus, vinden jullie niet dat het raar is dat we op Chloé aan het wachten zijn in haar eigen huis," gooi ik in de groep.

"Geen idee Liv, maar ik zou er niet teveel bij nadenken, ze is altijd al zo geweest," antwoordt Vicky.

"Jenna, Avani en Amelie komen toch ook?" vraagt Niki.

"...Spreek van de duivels..."

"Hey meiden, hebben we iets gemist?" vraagt Avani.

"Je hebt niks gemist, we zijn weer aan het wachten op Chloé zoals altijd," zucht ik. Iedereen barst in lachen uit.

"Hey, komt Amelie niet?"

"Ze komt niet. Ze stuurde dat er iets tussen is gekomen," weet Avani te vertellen.

“Enig idee waarom ze niet komt?” vraagt Niki.

“Nee,” antwoordt Jenna.

“Klonk ze bezorgd?” vraag ik.

“Nu dat je het zegt.. Wel een beetje, ja,” fronst Avani.

“Maar ik weet zeker dat er niks is, we moeten niet bezorgd zijn,” probeert ze iedereen gerust te stellen.

“Oh, ik zou me zorgen maken..” zeg ik.

“Waarom?” vraagt Vicky.

“Niki ziet eruit alsof ze gaat exploderen.”

Eindeloos wachten later ...

“Bedankt om te komen iedereen,” spreekt Chloé ons toe.

“Je kon op tijd komen bij je eigen slaapfeestje, weet je,” oppert Vicky met een knipoog.

“Ik weet het, sorry, ik en Noah waren bezig... Euh, hoe dan ook, laten we naar de kelder gaan!” antwoordt Chloé enthousiast.

“Oké, omdat het de laatste zaterdag is die we hebben voordat maandag de school weer begint, wil ik iets leuks doen!”

“Wat heb je in gedachten?” vraag ik.

“We gaan **waarheid of durven** doen!” antwoordt Chloé.

“Serieus? Dat is kinderachtig,” zucht Avani.

Chloé neemt echter geen aanstoot aan haar opmerking.

“Oké, laten we beginnen! Geweldig! Liv?” vraagt Chloé.

“Ja, fijn ik doe mee, het is wel best leuk.”

“We hebben wel heel andere ideeën van *leuk*,” antwoordt Avani.

“De meerderheid wint, sorry Avani” glundert Chloé.

“Pak een mocktail allemaal! Geen alcohol voor sporters! Het spel van vanavond gaat wild zijn. Wie wil beginnen? Laat me denken, Jenna, jij?” blijft Chloé enthousiast.

“Oké, geef me waarheid.”

“Ik heb er één. Als je iemand moest doden in deze kamer, wie zou dat dan zijn?” vuurt Niki haar vraag op Jenna af.

“Euh, ik denk niet dat ik iemand zou kunnen vermoorden...”

“Oh kom op, het is maar een spel Jenna, antwoordt gewoon,” probeert Chloé haar op stang te jagen.

“Fijn, vast jou, jij bent dit irritante spel begonnen,” antwoordt Jenna.

Hoewel iedereen begint te lachen, vind ik het maar een akelig antwoord. Zo gaat het een hele tijd door. Totdat iemand me belt.

“Wacht, deze moet ik even opnemen.”

Ik stap uit de groep en zoek me een afgelegen plaatsje in de kelder waar ik rustig kan telefoneren zonder dat iemand meeluistert.

- *“Wat moet je?”*

* ***“Waarom klink je zo boos?”***

- *“Hm, ik weet niet, misschien omdat ik bezig ben?!”*

* ***“Kom op, wees niet zo..”***

- *“Wat wil je?”*

* *“...”*

- *“Fijn, tot dan, verpest dit niet.”*

* ***“Ik weet het, oké?...”***

- *“...”*

“Ben je daar terug! Wie was het?” vraagt Chloé.

“Niemand,” antwoord ik snel.

“Het klonk niet als een niemand voor mij.”

“Chloé, ik heb hier geen zin in, hou er gewoon over op.”

“Ik...”

“Oké, ik denk dat het mijn beurt is,” onderbreekt Avani haar.

En zo gaat het weer een hele tijd door met waarheid of durven.

2.

Zondag, 7:30

Ineens word ik wakker voor de achterdeur van Chloé.

“Ugh, waarom voel ik mij zo rot?” Wanneer ik rondkijk, zie ik niemand, dus ik besluit om naar binnen te gaan. Wanneer ik binnenkom, zie ik de anderen ook verspreid over de kelder liggen.

“What the hell is er gebeurd?” hoor ik Vicky ineens zeggen.

Ik schrik, maar heb al snel een antwoord klaar.

“Geen idee, ik herinner me dat we waarheid of durven speelden, maar dat is het.”

“Oh wow, jij ziet er slecht uit, meid,” zegt ze.

“Bedankt, ik heb geprobeerd...” antwoord ik.

“Nee, ik ben serieus, jij ziet eruit alsof je bent overreden door een vrachtwagen.”

“En jij dan?” grom ik.

“Liv!” roept ze.

“Wacht, maar hoe laat is het nu?” vraagt ze dan.

“Zie ik eruit als een klok?” brom ik nog steeds misnoegd.

“Nee, natuurlijk niet. maar ik heb mijn gsm niet, heb jij de jouwe?”

“Nee, maar het is 7:36.”

“Dankjewel, tegen de klok achter jou op de muur.”

“Enig idee waar de andere zijn? Wacht... Hoe zijn we hier in godsnaam beland!?!”

“Ik vraag me hetzelfde af.”

“Laten we de anderen wakker maken en hopelijk vinden we ook onze gsm’s. Voel jij je ook precies of je moet overgeven?” geeuwt Vicky.

“Ja eigenlijk wel,” moet ik toegeven.

“Want als het zo voelt, kan dat alleen maar zijn van te veel alcohol,” antwoordt ze.

“Welke alcohol?!?” reageer ik in shock.

“Ik ben niet zeker, maar je gelooft toch niet echt dat dit komt door de zogezegde ‘alcoholvrije’ mocktails?” zucht ze.

“Denk je dat Chloé daarover zou liegen?” vraag ik verward.

“Dat is wat ik probeer te achterhalen. Maar maak je geen zorgen, oké? We zoeken het wel uit,” stelt ze me gerust.

“Oké bedankt Vicky, Laten we de rest wakker maken.”

7:45

Als we naar huis willen gaan, zien we een papiertje liggen op de bar.

Hey, sorry maar ik kan niet blijven, ik ben iets te weten gekomen dat ik moet uitzoeken. Alles zal snel duidelijk worden, ik beloof het.

-Chloé xx

“Ugh natuurlijk, er is altijd wel iets met Chloe hé,” wappert Vicky geïrriteerd met het briefje.

“Ze stelt zich vast gewoon aan, er kan niet veel aan de hand zijn met haar,” meent Niki.

“Wacht, maar waar is Chloe haar vriend Noah?!?” vraag ik. Op dat moment realiseert iedereen zich dat hij er ook niet meer is.

“Dat is raar, hij zou hier nog moeten zijn.”

“Bel Chloe!” roept Avani.

“Wij hebben onze gsm’s niet, jullie wel?”

“Ik herinner me dat Chloe zei om onze gsm’s ergens in te doen. Maar ik herinner me niet meer waar we ze in moesten steken,” haalt Vicky haar schouders op terwijl ze over haar voorhoofd wrijft in een poging om haar hoofdpijn te verdrijven.

“Check de kastjes bij de bar,” beveelt Jenna.

“Gevonden!! Ze zitten hier in een kom,” roep ik.

“Huh! Dat is raar. Er zitten maar zes gsm’s in deze kom, die van Chloé is weg.”

“Dus Chloé heeft haar gsm meegenomen, uiteraard, maar hoe zit het dan met Noah? Hij zou zijn gsm nooit achterlaten,” zegt Vicky verward.

“Laten we ons daar geen zorgen over maken, mijn hoofd doet zoveel pijn.” kreunt Niki.

We besluiten allemaal samen om gewoon naar huis te gaan. “Avani, kan je mij naar huis brengen?” vraag ik.

“Sorry, gaat niet Liv, we wonen best ver van elkaar en ik heb echt te veel hoofdpijn.”

“Serieus Liv, waarom heb je nog steeds je rijbewijs niet als een normale tiener?” lacht Niki.

“Ik breng je wel naar huis,” zegt Jenna terwijl ze op mijn schouder tikt. Ik ben verrast dat zij dat net aanbiedt omdat ze in ons team meestal de stilste van de groep is en nooit veel met anderen praat.

“Ben je serieus?”

“Wil je nu een lift of niet?” vraagt ze geïrriteerd.

Ik aarzel maar een paar seconden.

“Euh, ja is goed.”

3.

8:00

“Eindelijk thuis aangekomen, ik heb echt koffie nodig,” murmel ik in mezelf. Gelukkig is mijn vader al op zijn werk op het politiebureau, want ik heb nu echt geen energie om hem uit te leggen waarom ik pm dit uur thuis kom. Ik besluit om Chloé op te bellen en te vragen of zij iets van Noah weet en de drankjes.

...

Na drie keer bellen neemt ze nog niet op. Ik vind dat best wel raar, want ze neemt echt altijd op – *no matter what* -.

Ik besluit om er niet te veel over na te denken.

11:15

“Holy shi-” Ik kom de keuken binnen en zie dat mijn vader vroeger terug is dan normaal van zijn werk.

“Ook een goeiemorgen,” zegt hij.

“Sorry, ik had je hier niet verwacht. Slechte dag vandaag?” vraag ik.

“Dat kan je wel zeggen.”

“Wat is er gebeurd?”

“Het is niets wat ik niet aan kan, geen zorgen. Ga jij iets doen vandaag?” vraagt hij.

“Nee, ik denk eraan om gewoon thuis te blijven, het is de laatste dag voordat school weer begint.”

“Zeker, en hoe was het bij Chloé?” wil hij weten.

“Euh...leuk.”

“Hmm, altijd de vage persoon in antwoorden, hé?” glimlacht hij.

“Ik vraag me af van wie ik dat heb, pap.”

Het is best raar dat hij mij niet vraagt waarom ik zo vroeg terug ben.

“Pap?”

“Ja?”

“Hoe weet een persoon of hij alcohol heeft gedronken?”

“Waar komt dit ineens vandaan, Liv?”

“Oh uhm... Ik ben... een boek aan het schrijven!” lieg ik.

“Owh, oké, dat wil ik wel lezen hé,” verwittigt hij me.

“Maar om op je vraag te antwoorden, dat hangt er dus vanaf hoeveel alcohol diegene heeft gedronken en wat voor soort het was.”

“En euh ... als die persoon niet meer weet of hij alcohol of iets anders heeft gedronken? Is er dan een manier om de volgende dag te onderzoeken wat die persoon heeft gedronken op basis van hoe die persoon zich voelt de volgende dag?” pols ik voorzichtig.

“Wat voelde die persoon de volgende dag?”

“Veel hoofdpijn,” zucht ik.

“Dan zijn de kansen hoog dat die persoon geen alcohol heeft gedronken, maar er iets anders aan de hand is. Normaal gezien heb je niet altijd hoofdpijn, er zouden andere symptomen zijn. En de reden dat diegene het niet meer weet kan zijn door uitputting, maar de tekens zouden kunnen wijzen op alcohol.”

Hij kijkt mij doodernstig aan.

“Je kan niet meer volgen hé?” vraagt hij dan lachend.

“Nee, eigenlijk niet,” geef ik toe.